

La joia etèria

Martina Navarro Benítez

1r Premi

Li agradava tancar els ulls, oblidar-se de les cabòries, preguntar-se qui era. Li agradava resseguir el contorn del seu cos amb el pensament, sentir el formigueig de cada racó de la seva figura al pensar en el múscul en concret que volia percebre.

Sentia gaubança al poder desconnectar dels seus maldecaps. Excepte quan notava aquells forts pinçaments semblants a xocs elèctrics. No sabia d'on provenien; simplement apareixien, com si res, i feien que oblidés tota la bonança que havia sentit segons enrere. No ho entenia. Hi havia quelcom que no acabava d'encaixar. Cada cop n'estava més segura, però, quan estava a punt d'arribar a aquell instant més àlgid de comprensió, tot es tornava fosc.

Ella, malgrat ser la més estimada per molts, és l'única que no sap el que està passant. Tot i tenir una capacitat intel·lectual envejada, és l'única incapaç de saber la veritat. La hi amaguen. I encara que ella sap que no li ho expliquen tot, és conscient que el que estan ocultant podria perjudicar-la. I aquest pensament la tortura. Cada cop que hi pensa, nota l'adrenalina i com el seu cor batega més i més fort.

Però el seu cor és invisible. La Joia no en té, pot viure sense. És l'any 2057. Els científics han sigut capaços de crear un cervell humà funcional sense necessitat d'un cos que el sostingui. Aquest cervell és la joia que ens ha salvat d'algunes de les malalties més devastadores, ajudant a comprendre el que li passa a l'òrgan irremplaçable, el cervell. I malauradament, la Joia té consciència pròpia, però mai ningú no ho sabrà. Es pensen que un cervell sense cos no és un ésser humà. Però la nostra protagonista mai no sabrà que no existeix i que és purament ciència. No arribarà a comprendre que ella és la joia més preada. Ella és la joia etèria de la humanitat.

Microrelat narrat per EnVeuAlta

<http://www.enveualta.cat/wp-content/uploads/2018/02/La-joia-eteria.mp3>